

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

OPERA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Hoffmannove pripovedke

Premijera 27. oktobra 1934

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

GLEDALIŠKI LIST

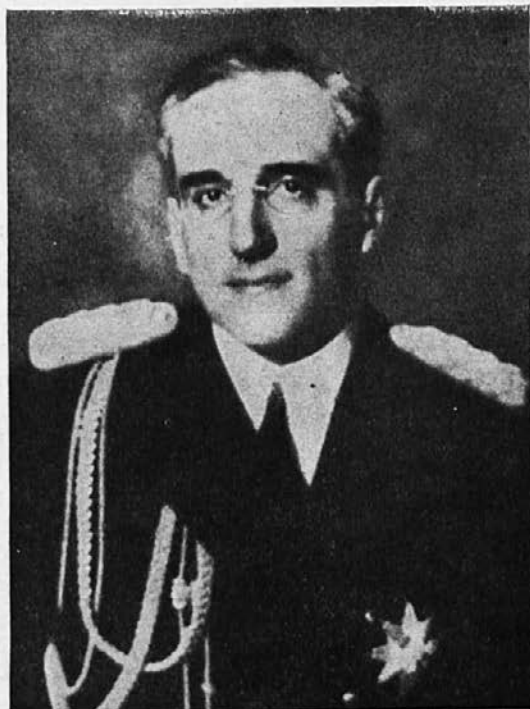
NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 27. oktobra 1934

SMRT

nam je 9. oktobra t. l. v Marseilleu
zločinsko ugrabila našega vladarja
kralja Aleksandra I. Karadjordjevića.

Kakor je bil pokojnik neustrašen na bojnem polju, se je po vojni z istim junaštvom boril za spravo in mir med narodi in ljudmi. Za to misel je zdaj tudi umrl. S svojo krvjo nas je zdaj vse zadolžil. V tem znamenju in v tem duhu smo dolžni, da opravljamo zdaj to delo, da ohranimo to zapuščino in jo opravljamo, zvesto in neomajno, po vseh močeh, ki nam jih je dala Usoda. Naša naloga je, da iskreno občutimo vso udano svetost in usodno pomembnost te žrtve in na nas vseh je, da bo zraslo iz te krvi novo in toplo, v vseobči ljubezni in širom vse zemlje visoko klijoče

ŽIVLJENJE.

Skladatelj »Hoffmannovih pripovedk« je kakor Mozart, Rossini ali Chopin v vrsti tistih glasbenikov, katerih tvorbe ne vsebujejo zemske težine, temveč hodijo na lahkih, božjih nogah. Nekdo je označil taka dela s primerom, da so pisana s srebrnim svinčnikom. Nikjer ni čutiti borbe s snovjo, nikjer okornosti, povsod le sproščen, lahek in nadzemski duh.

Offenbacha so dolgo zapostavljali glasbeni pismarji in učenjaki. Tudi pri svojih rojakih Nemcih dolgo ni našel dobrih besed in zasluženega priznanja. Bil jim je samo »duhovit«, istočasno pa »prelahek« in brezvsebinski. Glasbeni pismarji te vrste vidijo vsebino v patosu in teatralni dramatiki, v vsem lahkotnem in prešernem pa plitkost in lahkomiselnost. Offenbach pa je v glasbenem svetu pojava, ki bo imela vedno dovolj pristašev in oboževalcev pri vseh, ki potrjujejo in ljubijo življenje. Med temi je tudi nemški filozof Nietzsche, ki se je avtorja »Hoffmannovih pripovedk« spomnil v sledečem odstavku:

»Offenbach: Francoska glasba z Voltaire-ovim duhom, prosta, prešerna, ki se nekoliko sardonso reži, ampak vedra, svetla ter duhovita do banalnosti (— on ne lepoteži —) in je brez prisiljenega lepotečenja bolne in plave dunajske mesenosti.«

»Židje so se v sferi umetnosti dotaknili genijalnosti s Heinejem in Offenbachom, tem duhovitim in prešernim satikom, kateri se kot glasbenik drži velike tradicije. Za vsakega, ki nima samo ušes, je pravo odrešenje od čustvenih in v temelju izprijenih skladateljev nemške romantike.«

Offenbachu očitajo, da se je zatekel k opereti iz denarne preračunljivosti in šele ob zahodu svojega plodovitega življenja da se je skesano po tolikih zmotah oddolžil resni muzi s »Hoffmannovimi pripovedkami«. Glasbeni esteti in pisatelj Paul Bekker toži iz svojega profesorskega katedra: »Težko je odgovoriti na vprašanje: ali so se mogli prav tako razvijati bogati darovi tega redkega moža? Ali je bil potreben ta ovinek, ki je šel od velikih parodij in burk, da je prispel od idiličnih enodejank do »Hoffmannovih pripovedk«?

Tega ovinka v resnici nikdar bilo ni. Prevzemljiva fantastika in demonija »Hoffmanna« je skrita tudi v Offenbachovih »velikih parodijah in burkah«, le z razliko, da jo v teh delih niso videli in spoznali. Scenično okolje je drugo, duhovno središče pa je tudi v teh isto. Dr. Karl Neumann pravi: »Če prikljči Hoffmann z zvoki, ki udarjajo na uho kakor peklenski smeh, prikazen Kleinzacka, da stoji — rekli bi lahko — z gigantsko pritlikavostjo pred nami; če nas z marionetno glasbo Olimpijinega dejanja brez rešitve žene v zapeljivo brezumje, ali če nas pograbi ekstatične narkoze Julietinega ali strašne groze Antonijinega dejanja —; ali pa razantni kuplet kraljev v »Lepi Heleni«, ki nam sprostijo satirične elementarne sile, ki jih dotlej svet še ni poznal, dalje cancan »Pariškega življenja« (tout tourne, tout danse), ki zagradi vse glave, sobo in celo

vse poslopje, da se pričnejo v grandiozni vrtoglavosti vžigajočih ritmov zibati in vrteti. Če končno v peklenskem bahanalu »Orfeja« preplavi tok koribantičnega veselja vse jezove običaje —: povsod je na delu demon, kateremu parira na migljaj to in onostranski svet. Njegovo delo ni glasba, temveč čarovnija. Njegov učinek je trance, proti kateremu je vsak odpor zaman. Fakirski pogled prežene za vest — in prebogate slasti vzevetejo v neznatnem glasbenem prostoru, ognjeni dih preplave nedolžne melodije, rosna, kapljica neskončno odseva svet. Samo v tem se mi zdi, leži židovska kompo-

Zlata Gjungenac-Gavella.

(Bož. Jakac)

nenta Offenbachove tvorbe, ki jo je sovražno in površno nerazumevanje tolmačilo kot »nespoštljivost« in »židovski dovtip« ali podobno. Prav v splošnem ima židovski umetnik pri najmanjši realnosti najmočnejšo transcendenco. Njegova perspektiva ima svoje zatočišče naravnost v nadresničnosti. On raztopi realnost v nič, da pusti prostor pogledu v onostranski čudežni svet. Njegova umetnost ni barvni odsev življenja, temveč njegovo mistično čarobno zrcalo. Tako je tudi Offenbachova umetnost: na dnu glumaško čarovniških reči (ki jih nismo še nikoli videil v tej obilici), prav blizu prijemljivosti — če sežeš po nji, se raztopi in med tvojimi prsti ti ostane nič.«

Med prvimi, ki je spoznal v celoti vrednost Offenbachovega dela, je bil dr. Karl Kraus. Zavzel se je močno za njegovo renesanso in

se tudi sam prvi lotil tega dela. Dolgo vrsto let so resnejše ocenjevali edino poslednje delo:

»Hoffmannove pripovedke«

ki jih je zasledovala zla usoda kakor glavnega junaka Hoffmanna in skladatelja Offenbacha. Zd se, kakor bi imel Lindorf povsod svoje prste. Šele l. 1902., ko je Gustav Mahler (v vsem svojem bistvu soroden E. T. A. Hoffmannovi postavi kapelnika Kreislerja) na novo naštudiral pripovedke, se je umiril Lindorfov duh in Offenbachovo delo je šlo iz odra na oder povsod veličastno sprejeto. Offenbach ni doživel prve uprizoritve. Vse življenje je hrepenel in želel, da bi vsaj eno njegovih del uprizorili v pariški Operá comique. Vse, kar je zložil Offenbach, pa čeprav je bila najboljša komična opera, ni dobila vstopa v Operá comique, ker so jih pač smatrali samo za »spevoigre« ali »operete«. Vrata v to operno hišo, ki bi njegova dela nobilitirala, niso Offenbachu za njegovega življenja odprli. Prav, ko je bil že na pragu in samo še čakal, da dvignejo veliki zastor, mu je to življensko željo preprečila — smrt. Krstna predstava »Hoffmannovih pripovedk« je bila določena na jesen leta 1880. — v prvem oktobrovem tednu je Offenbach umrl. Težko bolni skladatelj je naganjal opernega ravnatelja, da bi pospešil delo in priprave za uprizoritev. Dekoracije in težka mašinerija pa je vzela mnogo časa, tako, da je prišla opera pred občinstvo šele 10. februarja 1881. Opera je imela ogromen uspeh, ki ga pa skladatelj ni več doživel. Operi comique, kjer je bila prva uprizoritev, je skladatelj zapustil samo klavirski izvleček z natančnejšimi navodili za instrumentacijo. To je izvršil po skladateljevi smrti njegov prijatelj Guiraud. (Instrumentator recitativov v »Carmen«.) Dokler je bil Offenbach še živ, so se vršile samo klavirske skušnje. Na smrt bolnega so nosili skladatelja v gledališče k tem skušnjam.

Skoraj istočasno s pariško prvo uprizoritvijo bi morali izvajati »Hoffmannove pripovedke« tudi na Dunaju. Offenbach je o priliki obiska na Dunaju sam igral takratnemu ravnatelju Ringtheatra Jaunerju nekatere odstavke iz opere. Jauner se je navdušil za stvar in jo takoj sprejel v repertoar. Dobrih deset mesecev po pariški prvi uprizoritvi je bila 7. decembra 1881, tudi že dunajska. Delo je imelo tudi pri dunajskem občinstvu ogromen uspeh. V začetku druge uprizoritve pa je nastala strašna nesreča, ki je zahtevala stotine žrtev in nima primere v zgodovini gledaliških nesreč: Ringtheater je pogorel do tal in z njim ogromno človeških življenj. Od tega dne dalje si nihče več ni upal uprizoriti nesrečne opere, dokler ni presegal ta strah skladatelj in ravnatelj dunajske dvorne opere Gustav Mahler. Leta 1902. je sam vodil novonaštudiranega »Hoffmanna« in s to senzacionalno uprizoritvijo dal pobudo tudi drugim gledališčem. Do tega leta in tudi še pozneje niso nekateri pevci in pevke sploh hoteli študirati nesrečonošeče opere. Vraža pa se je po velikih uspehih kmalu zgubila v nič in opera je nastopila svojo srečno pot po vsem svetu. V Berlinu se je zavzel za opero Hans Gregor in jo uprizoril v predelavi nadrežiserja Maksimiljana Morrisa. Za to berlin-

sko uprizoritev so morali šele napraviti avtentični klavirski izvleček »Hoffmannovih pripovedk«, ki je nato izšel l. 1907. istočasno v Parizu in Leipzigu! Do tedaj je imelo vsako gledališče (če je sploh uprizarjalo to delo) svojega »Hoffmanna«.

*

Libreto Offenbachove opere je nastal iz drame »Les Contes d'Hoffmann«, ki sta jo napisala Carré in Barbier. Dramo so igrali v pariškem Odeon theatru že l. 1851. Junak igre je bil Ernst Theodor Wilhelm Hoffmann, znameniti nemški pisatelj, ki je iz ljubezni do Mozarta spremenil svoje tretje ime Wilhelm v Amadeus — od tod E. T. A. Hoffmann. Kmalu po smrti (l. 1822.) so njegova dela osvojila francoske čitatelje. Gerard de Nerval, Nodier, Saint-Beuve, Baudelaire, Balzac, Musset in poznejši so oboževali njegova dela. Hoffmann je postal tako rekoč duševni oče francoske novele. V Franciji je bil izredno priljubljen, zato ni čudno, da je bila napisana trideset let po njegovi smrti drama, v kateri so igrale njegove fantastične osebe iz njegovih pesnitev s samim pisateljem kot glavnem junaku na čelu. Drama je imela pet dejanj, ki odgovarjajo predigri, trem dejanjem in poigri v operi. Pisatelja Carré in Barbier sta ga s krepko in spretno roko postavila na oder mesto drugih oseb iz pravih Hoffmannovih pripovedk. Prvo in zadnje dejanje (v operi prolog in epilog) sta napisala pisatelja drame Carré in Barbier v duhu in načinu E. T. A. Hoffmanna. Ostala tri dejanja pa sta vzeta iz Hoffmannovih novel z razliko, da sta zamenjala osebe.

*

Predigra se godi v Nürnbergu, kaže pa prav za prav staro-berlinsko Luttrovo klet, ki še danes obstoja. V tej kleti je Hoffmann rad popival, oziroma kakor se je sam izražal: popival je, da se je »montiral«. Presedel je cele noči v družbi svojih prijateljev, zato, da je pri vinu brzdal svojo neugnano fantazijo in svoje strasti. V tej Luttrovi kleti pijejo študenti in pričakujejo Hoffmanna. On ljubi pevko Stello; ampak svetnik Lindorf mu je nevoščljiv, zato bi ga rad opijanil, da bi zamudil Stello, ki pravkar poje vlogo Donne Ane v Mozartovem »Don Juanu«. Ta situacija je povzeta iz E. T. A. Hoffmannove novele »Don Juan«, v kateri se »potujoči entuzijast« (očitno pesnik) zaljubi v pevko. Ta donna Ana se žrtvuje umetnosti — kakor Antonija v tretjem dejanju opere: njena ljubezen do umetnosti jo tako prevzame, da se med predstavo zgrudi mrtva. Vedela in slutila je, da jo čaka takšen konec.

Lindorf je zlodej, ki nastopa v treh različnih postavah (Coppe-lius, Dappertutto, Mirakel), in so Hoffmannova protiigra. Lindorf in Mirakel sta izmišljena od francoskega libretista, vendar popolnoma v Hoffmannovem duhu.

V vseh E. T. A. Hoffmannovih delih se bori dobro s »sovraž-nikom«; pri tem je zanimivo vedeti, da je mislil Hoffmann, da ga zasledujejo postave lastnih pesnitev, posebno po noči, ko je odhajal iz Luttrove kleti. Tudi srečamo v Hoffmannovih pesnitvah motive:

igra med človekom in strojem. Prvo dejanje vsebuje ta motiv in je posneta v smislu novele »Peskar« (Der Sandmann) z nekaterimi dobrimi spremembami; na mesto študenta Nathanaela stopi Hoffmann. Junakinja drugega dejanja je Giuletta, motivi so vzeti iz Hoffmannove zgodbe o izgubljeni zrcalni sliki (Doživljaj silvestrove noči). Pri Hoffmannu se zgodba dogaja v Florenci, opera pa nas pelje v Benetke, v mesto barkarol. Tretje dejanje odgovarja Hoffmannovi neimenovani pripovedki o svetniku Crespelu iz »Serapionsbrüder«. Doktor Mirakel v tem dejanju je genialno izmišljen in dodan od libretista. Ostale osebe ali njih imena v operi so vzete iz različnih E. T. A. Hoffmannovih pesnitev ali pa so plod libretistove fantazije, kakor n. pr. Niklas, dobri Hoffmannov prijatelj v operi, katerega je skladatelj uvrstil med ženske pevske vloge.

Prolog konča v neki izdaji na ta način, da pride muza in krona Hoffmanna ter ga tako oškoduje za zamujeno Stello in tri druge ljubezni.

*

Življenje skladatelja Jacquesa Offenbacha je ena sama veriga bogatega dela, ki se je pretakala med uspehi in neuspehi. Po rodu je bil Offenbach Nemec, po duši pa Francoz. Rojen 21. junija 1819. v Kölnu, je prišel že kot deček v Pariz, kjer je poselal konzervatorij in študiral pri prof. Baslinu čelo. Po končanih študijah je dobil mesto v orkestru Opéra comique. Poizkusil je tudi svojo srečo v koncertih kot virtuoz. Napravil je koncertno turnejo po Nemčiji, odkoder se je pa vrnil razočaran, ker ni zbudil pozornosti kot čelist, niti kot skladatelj manjših skladb za svoj instrument. Slučaj je hotel, da je po povratku iz turnee dobil prazno mesto kapelnika v Théâtre français. Od tega časa dalje začenja doba njegovih uspehov kot skladatelj in dirigent. S svojo močno inicijativo je dvignil orkester nad dotedanjo višino. Njegov sloves skladatelja je začel rasti od skladbe do skladbe. Uvidel je, da je njegova moč v minijturni glasbi in ker je otvoril svoje operno gledališče v Champs Elysées, je začel pisati in uprizarjati z velikim uspehom svoje »Bouffes-Parisiens«. Že par mesecev pozneje se je preselil v Théâtre Comte, kjer je Offenbach deloval 11 let. V tem gledališču je krstil večino svojih del in če katero ni uspelo, je takoj napisal drugo. Leta 1858. »Orfeja v podzemlju«, katerega so izvajali z velikanskim uspehom v Théâtre Comte okrog tristokrat, ne da bi uspeh popustil. S tem delom, ki so ga tudi izven francoskih mej igrali z velikim uspehom, je Offenbach zapustil pariški lokalni kolorit in prešel k duhoviti persiflaži. Prav takšen uspeh je imela njegova druga duhovita burka »Lepa Helena«. Osem let po teh velikih uspehih je pustil mesto gledališkega ravnatelja, pozneje od l. 1872. do 1876. pa je še enkrat prevzel ravnateljsko mesto v Théâtre de la Gaîté. Odslej je definitivno odložil ravnateljsko službo in živel je edino za svoja dela, ki jih je insceniral na pariških odrih. Umrl je v Parizu 5. oktobra 1880. — pet mesecev pred prvo uprizoritvijo »Hoffmannovih pripovedk«.

Offenbach je napisal 102 gledaliških del. Najznamenitejše so: »Orfej v podzemlju«, »Pariško življenje«, »Lepa Helena«, »Kneginja Gerolstein«, »Madame Favart«, »Blaubart«, »Genovefa Brabant«.

Opere: »Barcouf«, »Renske vile« in »Hoffmannove pripovedke«.

Oscar Bie o „Hoffmannovih pripovedkah“

»Offenbach pa piše ‚Hoffmannove pripovedke‘ in jih več ne konča. To delo nam je zamolčal. Zakaj? Bilo je njegov ‚višji genre‘, po katerem je hrepenel vse življenje, kakor Auber ali Hérold. Ali je bilo to samo častihlepe ali je bilo njegovo bistvo, in ali se je samo igral in se laskal, ko je delal vse drugo in vse drugo branil? Ali je bil tudi ta satirik v najglobljem jedru svoje nature liričen in otožen človek, ki se je moral omamiti, da mu ni bilo treba dvomiti, in ki nam je moral lagati, da mu ni bilo treba samemu sebi priznavati resnice? In zdaj mu kane solza z oči in ta solza je zdaj nanj najlepši spomin. Hotel je, da bi mu prepevale punčke, in so res zazvene v najprelestnejših valčkih, dokler se mu niso razbile. In je hotel kurtizane zazibati s čarobno puščobo, pa so ga uničile, ko so mu ukradle njegovo podobo. In virtuozi in je hotel zvabiti v trumfe umetnosti, pa so mu v tem, ko so pele, umrle. In vedno je bil to le enoinisti sovražnik, lutka in ropar senc in življenja ubijalec, vedno isti je bil, ki mu je vsako ljubezen razbil. In zdaj sedi, ko ga muči protin in zdaj fantazira to opero oper in piše to godbo tako ljubeznivo, iskreno in hrabro, tako premo in pristno, najprej plesno, potem bohotno in navsezadnje tako nežno, za kakršno se ne spomni niti, da bi jo kdaj slutil — pa mu stopi njegov doktor Mirakel na pot in mu naredi vseh dejanj prav poslednji zaključek in ga ugrabi, še preden je njega samega mogel spraviti v partituro. Veliko življenje zabavljivca je našlo ta čudežni usodni konec, ki je bilo v svojem otožju prav tako lepo ko v svojem delu.«

Razno

Ruski operni pevec Sobinov umrl. Pred kratkim so v Moskvi pokopali slavnega ruskega tenorista Sobinova. Pogreba se je poleg predstavnikov oblasti udeležila ogromna množica občinstva. Sobinov se je pred mesecem dni mudil v Pragi in Berlinu, od koder se je hotel vrniti v domovino preko Tallima, tam pa ga je zadela kap. Bil je eden izmed redkih sovjetskih odlikovancev, ki nosijo najvišje umetniško odlikovanje, častni sovjetski naslov »Narodni umetnik sovjetske zveze«. Lani ga je Moskva neskončno slavila ob njegovi 35letnici. Poleg svetovnega tenorskega glasu ga je odlikovala tudi resnično umetniška dramsko-igralska igra, ki je lastna skoro vsem ruskim prvim pevcem. Najboljša njegova partijska je bil Lenski (»Onjegin«), nič manjši pa ni bil kot Alfred v »Traviati« in vojvoda v »Rigolettu«.

»Bombay Chamber Music Society«, ki je bila v Bombayu ustanovljena na pobudo čehoslovaškega komponista W. Kaufmanna, je pred kratkim izvajala štiri komorna dela Smetane in pet Dvořakovih z velikim uspehom.

Zdenka Zikova, bivša naša primadona, sedaj članica dunajske državne opere, je imela 23. oktobra t. l. v Pragi koncert, kamor se je v naglici pripeljala z avtom naravnost z Dunaja. Še dobro nam je v spominu uspeh njenega koncerta v Kopenhagnu. V Pragi je izjavila med drugim tudi to-le: »Stari plemeniti entuzijazem za gledališče še ni izumrl. Gledališče je še vedno vsaj toliko popularno kot je šport in to že nekaj pomeni za Dunaj ali katerodruogo mesto. Romantike v človeštvu niso ubili, vsaj dosedaj se jim to še ni posrečilo. Tudi v Kopenhagnu je bilo zanimivo: drug kraj, ljudje in drug jezik, toda izvrstno smo se razumeli v mednarodnem jeziku svetovne glasbe. Navzlic krizi in bedi je bilo še vedno silno zanimanje za opero in koncert. Štiri tisoč ljudi v ogromni koncertni dvorani Tivoli!... Tako, vidite, je pevec povsod doma... Samo včasih, včasih se vendar vrača spomin na domovino... Mesto Štefanovega stolpa na Dunaju — stolp sv. Vida v Pragi, Hradčani, praška Mala stran...!«

Opera-Comique je 1. septembra začela svojo letošnjo sezono z »Manon«, nato pa so peli »Lakmé«, »Tosco«, »Carmen«, »Cavallerio rusticano« itd.

Velika opera v Parizu bo sredi decembra slavila redek in veličasten praznik. Gounodova opera »Faust« bo imela tisti večer (24. decembra) — 2000. uprizoritev. Poleg tega bo imela Velika opera letos premijere: »Beniški trgovci« (libreto po Shakespeareu priredil M. Zamocois, muziko zložil Reynald Hahn), »Edip« (besedilo od Flega, uglasbil Georges Enese), »Samaritanka« (E. Rostand, vglasbil Max d'Allone). Novembra bo pela slavna francoska pevka Lily Tous »Lucijo Lamermore«, nato pa se vrne v Ameriko.

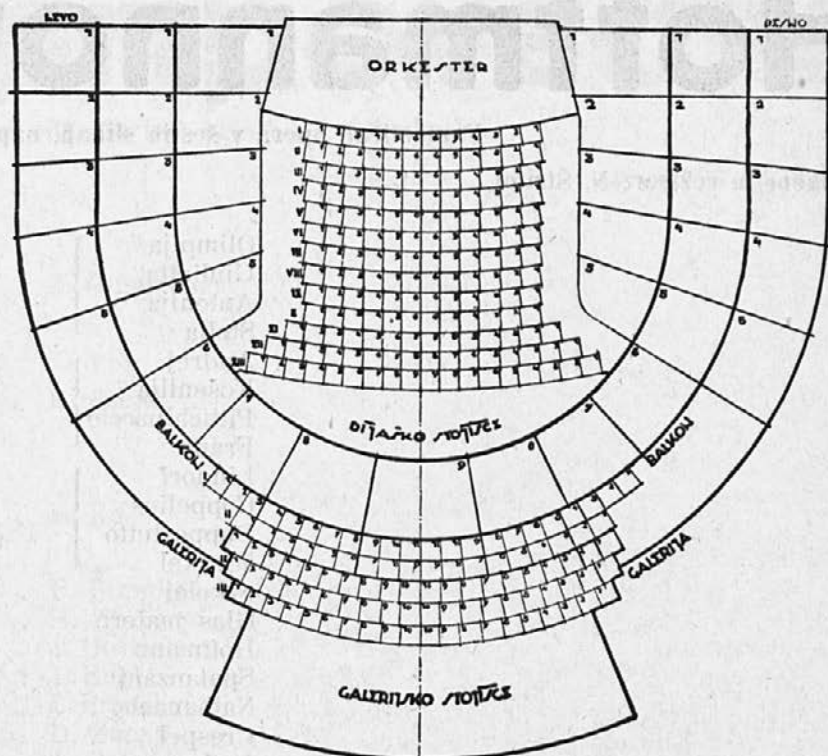
Prihodnji operni spored

V teku prihodnjega tedna se uvrsti v operni spored slovita Janáčkova opera »Jenufa«, ki je imela lani največji umetniški uspeh. V glavnih vlogah sodelujejo Thierry-Kavčnikova, Gjungenac-Gavellova, Bernot-Golobova, Gostič, Marčec, Rus in Zupan. Muzikalno vodstvo ima ravnatelj M. Polič, režijo C. Debevec.

Prva premijera v operi pa bo dunajska Stolzova opereta »Izgubljeni valček« z Ribičevo, Poličevo, Štagljar-Kogejovo, Danešom, Sancinom, Jankom, Zupanom, Pečkom in Železnikom. Dirigira A. Neffat. Režijo ima Ciril Debevec.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Ciril Debevec. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Hoffmannove pripovedke

Fantastična opera v šestih slikah, napisal Jules Verne, prevel Niko Štritof, uglasbil J. Offenbach.

Dirigent in režiser: N. Štritof.

Koreografa Golovin.

Inscenator: B. Jakac.

Olimpija	}		Z. Gjungenac
Giulietta			
Antonija			
Stella			
Andrej	}		B. Peček
Košeniš			
Pittichinaccio			
Franc			
Lindorf	}		M. Rus
Coppelius			
Dappertutto			
Mirakel			
Nikolaj			F. Bernot-Gold
Glas matere			M. Kogejeva
Hoffmann			J. Gostič
Spalanzani			J. Rus
Nathanael			I. Franc
Crespel			D. Zupan
Luther			A. Sekula
Herman			A. Perko
Schlehmil			V. Janko

Študenti, lutke itd.

Blagajna se odpre ob pol 20.

zřek ob 20.

Konec ob 23.

Parter:	Sedeži I. vrste	Din	42,-
	II. - III. vrste	"	37,-
	IV. - VI.	"	33,-
	VII. - IX.	"	28,-
	X.	"	26,-
	XI.	"	26,-
Lože	Lože v parterju	"	140,-
	I. reda 1-5	"	140,-
	6-9	"	160,-

Dodatni ložni sedenja	22—
reda	27—
Balkon : I. vrsta	27—
II. "	23—
III. "	18—
I. " balkon	20—
II. "	10—

Galerija:	Sedeži I. vrste	Din	14.—
"	II. "	"	13.—
"	III. "	"	13.—
"	IV. "	"	10.—
"	V. "	"	10.—
Stojalište		"	3.—
Dijaško stolište			7.—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure.
Predpisana taksa za ponedeljek je vračunana v cenah

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

